

ת"פ 5983/07/14 - מדינת ישראל נגד ה ס

בית המשפט המחוזי בחיפה
ת"פ 5983-07-14 מדינת ישראל נ' ס(עציר)
לפני כבוד השופט אמיר טובי
המאשימה
נגד
הנאשם
ה ס (עציר)

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד רמי סלאמה

ב"כ הנאשם: עו"ד לירן אוחיון (ס. ציבורית)

הנאשם באמצעות הליווי

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות בעבירות הבאות - תקיפה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 382(ב)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "החוק"); תקיפה בנסיבות מחמירות עבירה לפי סעיף 382(ג) לחוק; חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 333 + 335(א) לחוק ואיומים עבירה לפי סעיף 192 לחוק.

איני רואה מקום לחזור ולסקור את עובדות כתב האישום שכן אלה פורטו בהרחבה במסגרת הכרעת הדין. אציין כי מדובר במעשי אלימות בהם נקט הנאשם כלפי אשתו ובתו הקטינה ילידת 2013 במהלך חודש יוני 2014.

2. בפתח טיעוניה לעונש הפנתה המאשימה לעברו של הנאשם הכולל שמונה הרשעות קודמות, ובכללם עבירות אלימות חמורה, אלמ"ב ועבירות רכוש וסמים. עוד ציינה המאשימה כי לחובת הנאשם מאסר מותנה חב הפעלה לתקופה של 15 חודשים שהוטל עליו בגין הרשעתו בעבירת איומים ותקיפת בת זוג הגורמת חבלה של ממש.

המאשימה הוסיפה כי הערכים החברתיים המוגנים אשר נפגעו במקרה דנן הינם שלמות גופם, ביטחונם וכבודם של נשים וקטינים הניצבים חסרי ישע אל מול האלימות חסרת הרסן המופגנת כלפיהם על ידי בן

הזוג/האב אשר אמור היה להיות עבורם מקור ביטחון ותמיכה. בהתייחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, טענה המאשימה כי מדובר באכזריות ורשעות הטמונה במעשיו של הנאשם, דבר המצדיק החמרה בקביעת מתחם העונש ההולם אותו בקשה להעמיד על 3 - 5 שנות מאסר בפועל. בתוך כך הפנתה המאשימה למדיניות הענישה הנוהגת המחייבת החמרה בעונשי המורשעים בעבירות כלפי בת הזוג וכלפי הילדים. לאור החומרה הרבה במעשיו של הנאשם, העדר חרטה ונטילת אחריות ובשים לב לעברו המכביד ולעובדה כי עונש המאסר שריחף מעל ראשו לא היה בו די על מנת להרתיעו, עתרה המאשימה להשית על הנאשם עונש ברף העליון של המתחם. לצד זאת בקשה להפעיל במצטבר את עונש המאסר המותנה ולגזור בנוסף מאסר על תנאי משמעותי.

3. הסנגור בקש להצטרף לטענת המאשימה כי יש לקבוע מתחם עונש אחד לאירועים נשוא כתב האישום בשים לב לסמיכות המועדים בהם נעשו והיותם השתלשלות של אותו אירוע. טענת ההגנה המרכזית לעניין העונש הנה נסיבות הנאשם כפי שבית המשפט נחשף אליהן בחוות הדעת השונות שהונחו בפניו. נטען כי אף אם נדחתה טענת הנאשם כי אינו בר עונשין ונקבע כי הוא כשיר לעמוד לדין, עדיין על בית המשפט להתחשב במידת אשמו של הנאשם וקרבת נתוניו לסייג של אי שפיות הדעת. לעניין זה הפנה הסנגור לכך שכולם מסכימים כי רמתו השכלית של הנאשם הנה נמוכה, גם אם אינו מוגדר כמפגר, ועל כן יש להתחשב בנתונים אלו כאשר בית המשפט יקבע את מתחם העונש ההולם. בנסיבות הכוללות של המעשים ובעיקר של העושה, סבור הסנגור כי מתחם הענישה צריך שינוע בין מספר חודשים ועד שנת מאסר אחת בפועל.

בקביעת העונש בתוך המתחם, בקש הסנגור להתחשב בעמדת המתלוננת שכל רצונה שהנאשם יקבל טיפול ולא מאסר. נאמר כי מדובר בנאשם שאתרע מזלו והוא עבר תאונת דרכים קשה לפני כעשר שנים במהלכה נפגע פגיעת ראש קשה שנותנת בו את אותותיה עד היום. הליך ההוכחות שנוהל היה ממוקד והתמצה בשאלת כשירותו של הנאשם לעמוד לדין. בכך נחסך מעדים ישירים להגיע לבית המשפט ולמסור עדותם. לפיכך התבקש בית המשפט להטיל עונש מאסר מתון.

4. בדברו האחרון, ציין הנאשם כי הוא היה במאסר משך שבעה חודשים וכי מייד עם שחרורו בקשה אשתו להביא למעצרו בשנית. לדבריו הוא מנסה למצוא לעצמו פתרון ולכן ישתדל להיות רחוק ממנה.

5. בבוא בית המשפט לגזור עונשו של נאשם, הוא מנחה עצמו על ידי עיקרון ההלימה, המחייב יחס הולם בין חומרת מעשי העבירה ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. בקביעת מתחם העונש ההולם על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

6. בענייננו, הערך החברתי שנפגע כתוצאה מביצוע העבירות על ידי הנאשם הנו הערך של שמירת חייו, שלמות גופו וכבודו של אדם מפני פגיעה בידי הזולת. בית המשפט חזר והדגיש במספר רב של הזדמנויות את חובתו להירתם למלחמה באלימות הפושה בחברה ולתרום את תרומתו לביעור נגע זה בדרך של הטלת עונשים משמעותיים. אלימות בתוך המשפחה נתפסה כבעלת חומרה מיוחדת המחייבת ענישה מרתיעה. עוד

לפני שנים רבות קבע בית המשפט בבש"פ 6648/93 **מדינת ישראל נ' אלמליח** (8.12.1993) כי מי שנוהג באלימות כלפי בן זוגו מן הדין שישב מאחורי סורג ובריה כדי שלא ימשיך ויסכן את זולתו. נאמר כי "מכה אשתו ובנותיו יישב במעצר ומאסר ויצא הקול מקצה הארץ ועד קצה שהנוהג באלימות במשפחה ומי שמכה אנשים חסרי מגן אחת - דינו להעצר ולהאסר".

בע"פ 925/07 י.ח.נ' **מדינת ישראל** (18.6.2008) נקבע כי:

"למרבה הדאבה התופעה של תקיפת נשים שוב אינה נדירה במקומותינו והמעט שיכולים בתי המשפט לתרום לביעור נגע זה הוא השתתם של עונשי מאסר ממושכים ואולי בדרך זו ניתן יהיה להרתיע בעלים אלימים ולהביאם להרהור נוסף, בטרם יתנו דרור לתוקפנותם".

בע"פ 6758/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (11.10.2007) סקרה כב' השופטת פרוקצ'יה את ההלכות הנוגעות לענישת בעלים המכים את נשותיהם וקבעה, בין היתר כי:

"מעשי אלימות בתוך המשפחה נתפסים כבעלי חומרה מיוחדת במערכת האיסורים הפליליים העוסקים בעבירות אלימות. הציפייה האנושית הטבעית הינה כי בתוך משפחה ישררו יחסי אהבה, הרמוניה, וכבוד הדדי. הפרתה של ציפייה זו הופכת את השימוש באלימות במשפחה לתופעה העומדת בניגוד עמוק לחוש הצדק האנושי. יתר על כן, במסגרת המשפחה, מופעלת האלימות על פי רוב בידי החזק כלפי החלש. פערי הכוחות הם גדולים כשמדובר באלימות כלפי קטינים או כלפי בת זוג; באלימות במשפחה, נגישותם של קרבנות העבירה למערכת המשטרתית או למערכות הסיוע האחרות היא ענין מרוכב וקשה, הטעון רגשות חזקים, פחדים ואימה. הבושה, והרצון לשמור על שלמות המשפחה הופך לא אחת את התלונה על אלימות במשפחה למהלך קשה וטעון. לא אחת, קיימת תלות כלכלית ורגשית של בן הזוג המוכה בבן הזוג המכה, ותלות זו גם היא מקשה על חשיפת הפגיעה. גורמים אלה ואחרים בשילובם, משווים מימד מחמיר לעבירות אלימות במשפחה. נפוצותן של עבירות אלה, והצורך להגן על קרבנות האלימות שהם על פי רוב חסרי ישע, תורמים אף הם להחמרה הנדרשת בענישה בעבירות אלה".

7. בעניינו, מדובר בשני אירועי אלימות שהתרחשו במועדים שונים, אם כי בסמיכות זה לזה. באירוע הראשון מיום 23.6.14 היכה הנאשם את בתו הקטינה, כבת שנה, בפניה וברגלה. שלושה ימים לאחר מכן, ביום 26.7.14 תקף הנאשם את המתלוננת בכך שהיכה אותה בסטירות ובאגרופים, בעט בה, סובב את ידה השמאלית בחוזקה, גרר אותה והפילה ובנוסף אף איים כי ירצח אותה. מעשים חמורים אלה מחייבים ענישה של ממש הן נוכח הפגיעה הקשה בערכים החברתיים המוגנים של שמירת שלמות גופו וכבודו של אדם והן נוכח העובדה כי ננקטו כנגד בני משפחה חסרי ישע. לדעתי מתחם העונש ההולם בנסיבות הענין נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

8. בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ראיתי להביא בחשבון את מצבו האישי של הנאשם וכן את העובדה כי לחובתו הרשעות קודמות ובכלל זאת הרשעה מיום 17.12.13 מבית משפט השלום בעכו בגין תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים. בגין הרשעה זו נגזר על הנאשם מאסר מותנה למשך 15 חודשים

לתקופה של 3 שנים. העובדה שתלוי ועומד מעל ראשו עונש מאסר מותנה לא היה בה כדי להרתיע את הנאשם ולהניאו מביצוע העבירות נשוא הדין בתיק זה. זאת ועוד, הנאשם בחר לנהל את משפטו ולא נטל אחריות על מעשיו, לא כל שכן, לא הביע צער וחרטה לגביהם. נכון הוא שזכותו של נאשם לנהל את משפטו ולהוכיח את חפותו. יחד עם זאת, נאשם העומד על ניהול הליך ההוכחות אינו נהנה מן ההתחשבות וההקלה הניתנת לנאשם המודה במיוחס לו ונוטל אחריות על מעשיו.

9. כפי שצוין, ביום 17.12.13 גזר בית משפט השלום בעכו (תיק 14816-11-13), בין היתר, מאסר מותנה למשך 15 חודשים לתקופה של 3 שנים לבל יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע. זאת לאחר שהרשיעו באיומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש. עונש מאסר זה הינו בר הפעלה ולא ראיתי מקום להפעילו בחופף לעונש בגין התיק שבפניי. הכלל הוא שעונשים מותנים יש להפעיל במצטבר וחפיפתם הינה החריג שיש להידרש אליו מטעמים מיוחדים שאינם מתקיימים בענייננו (ראו לדוגמא ע"פ 2529/14 **מדינת ישראל נ' טלאב** (31.3.2015)).

10. סיכומי של דבר, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

10.1 24 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, אני מורה על הפעלת המאסר המותנה לתקופה של 15 חודשים שהוטל על הנאשם בתיק פלילי 14816-11-13 בבית משפט השלום בעכו במצטבר למאסרו בגין תיק זה. סך הכל ירצה הנאשם 39 חודשי מאסר בניכוי תקופת מעצרו מיום 26.6.14.

10.2 8 חודשי מאסר על תנאי לבל יעבור משך 3 שנים עבירת אלימות מסוג פשע ויורשע בגינה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ח' תשרי תשע"ו, 21 ספטמבר 2015, בנוכחות הצדדים.